

1927 Jun 15 ILO Genève

264 Konvensjon 25 om syketrygd for landbruksarbeidere.

Revidert ved konvensjonene om revisjon av sluttbestemmelsene 9. oktober 1946 og 26. juni 1961.

Oversettelse

Generalkonferansen for den Internasjonale Arbeidsorganisasjon, som har vært sammenkalt i Genève av Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå og møtt i sitt 10de sammentrede den 25de mai 1927, og

som har besluttet å vedta visse forslag om syketrygd for landbruksarbeidere, en sak som går inn under første post på konferansens dagsorden, og som har besluttet at disse forslag skal ta formen av en internasjonal konvensjon,

Vedtar den 15de juni 1927 følgende utkast til konvensjon, som skal benevnes Konvensjon om syketrygd (Landbruk), 1927, til å bli ratifisert av Medlemmene av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon overensstemmende med forskriftene i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov:

Art. 1. Ethvert Medlem av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne konvensjon, forplikter sig til å oprette en tvungen syketrygd for landbruksarbeidere, bygget på bestemmelser som i det minste svarer til dem som inneholdes i denne konvensjon.

Art. 2. 1. Den tvungne syketrygd skal gjelde kroppsarbeidere og andre arbeidere, herunder lærlinger, som er sysselsatt i landbruksbedrifter.

2. Dog skal der være adgang for enhver Medlemsstat til å gjøre slike undtagelser i sin nasjonale lovgivning som skjønnes nødvendig med hensyn til:

a) Midlertidig sysselsettelse som varer kortere enn et tidsrum som blir å fastsette i den nasjonale lovgivning, tilfeldig sysselsettelse som ikke skjer i medfør av arbeidsgiverens næring eller forret-

ning, leilighetsvis sysselsettelse og sysselsettelse som har en bimessig karakter;

b) Arbeidere hvis lønn eller inntekt overstiger et beløp som blir å fastsette i den nasjonale lovgivning;

c) Arbeidere som ikke får sin lønn i penger;

d) Hjemmearbeidere hvis arbeidsvilkår ikke kan likestilles med de almindelige lønsmottageres;

e) Arbeidere under eller over aldersgrenser som blir å fastsette i den nasjonale lovgivning;

f) Medlemmer av arbeidsgiverens familie.

3. Videre skal der være adgang til å undta fra den tvungne syketrygd personer som i tilfelle av sykdom i kraft av lover eller bestemmelser eller i følge en særordning har rett til fordeler som i sin helhet i det minste svarer til dem som er fastsatt i denne konvensjon.

Art. 3. 1. En trygdet, som blir ufør til arbeide på grunn av en unormal legemlig eller åndelig helsetilstand, skal ha rett til sykepenger for i det minste de første 26 ukers uførhet fra og med den første dag som stønad ydes for.

2. Denne stønad kan gjøres avhengig av at den trygdede først gjennomgår en prøvetid og, efter utløpet av denne, en ventetid på ikke mer enn 3 dager.

3. Kontant stønad kan holdes tilbake i følgende tilfelle:

a) Når den trygdede for samme sykdom i følge lov får vederlag fra annen kant; stønad skal holdes tilbake, helt eller delvis, alt efter som vederlaget svarer til eller er mindre enn den stønad som er fastsatt i denne artikkel;

b) Når den trygdede ikke på grunn av sin uførhet lider noe tap i det nor-

male utbytte av sitt arbeide eller når han blir underholdt på et trygdefonds eller offentlige fonds kostnad; dog skal kontant stønad bare delvis holdes tilbake når den trygdede, om han enn for eget personlige vedkommende får sitt underhold, har forsørgelsesplikter;

c) Når den trygdede, mens han er syk, uten gyldig grunn vegrer sig ved å følge lægens ordre eller de bestemmelser som gjelder for trygdedes forhold under sykdom, eller frivillig og uten samtykke unddrar sig trygdens tilsyn.

4. Kontant stønad kan settes ned eller nektes i tilfelle av sykdom som skyldes den trygdedes forsetlige mislige forhold.

Art. 4. 1. Den trygdede skal, fra begynnelsen av sin sykdom og i det minste til utløpet av det tidsrum som er fastsatt for sykepengene, ha rett til fri behandling ved en fullt utdannet lege og til gode og tilstrekkelige medisiner og terapeutiske hjelpemidler.

Dog kan det kreves, at den trygdede selv betaler slik andel av kostnaden til lægehjelp som måtte bli fastsatt i den nasjonale lovgivning.

Lægehjelp kan nektes, når den trygdede uten gyldig grunn vegrer sig ved å følge lægens ordre eller de bestemmelser som gjelder for trygdedes forhold under sykdom, eller forsømmer å gjøre bruk av de hjelpemidler som er stillet til hans rådighet av trygden.

Art. 5. Den nasjonale lovgivning kan tillate eller foreskrive ydelse av lægehjelp til medlemmene av en trygdets familie som lever i hans husstand og avhenger av ham, og skal fastsette vilkårene for slik stønad.

Art. 6. 1. Syketrygden skal administreres av selvstyrende institusjoner under administrativ og finansiell kontroll av vedkommende offentlige myndighet, og den må ikke drives for økonomisk vinnings skyld. Institusjoner som er opprettet etter privat tiltak, trenger å bli særskilt godkjent av vedkommende offentlige myndighet.

2. De trygdede skal ta del i administrasjonen av de selvstyrende trygdeverk på vilkår som blir satt i den nasjonale lovgivning.

3. Dog kan administrasjonen av syketrygden overtas direkte av staten, i tilfelle og så lenge som administrasjonen blir gjort vanskelig eller umulig eller uhensiktsmessig på grunn av nasjonale forhold og særlig på grunn av utilstrekkelig utvikling av arbeidsgivernes og arbeidernes organisasjoner.

Art. 7. 1. De trygdede og deres arbeidsgivere skal være med å skaffe til veie de finansielle midler som trenges til syketrygden.

2. Det er overlatt til den nasjonale

lovgivning å treffe bestemmelse om finansielt bidrag fra vedkommende offentlige myndighet.

Art. 8. Den trygdede skal ha rett til anke i tilfelle av tvist om hans rett til stønad.

Art. 9. 1. Der skal være adgang for stater med vidstrakte og meget tyndt befolkede strekninger til ikke å la konvensjonen gjelde i distrikter hvor organisasjonen av syketrygd overensstemmer med denne konvensjon, er umulig på grunn av tynn og vidt spredt befolkning og utilstrekkelige samferdselsmidler.

2. De stater som ønsker å gjøre bruk av undtagelsen etter denne artikkel, skal gi melding om det, når de sender Folkeforbundets Generalsekretær melding om sin formelle ratifikasjon. De skal melde til Arbeidsbyrået hvilke distrikter de vil gjøre undtagelsen gjeldende for, og angi sine grunner for det.

3. I Europa skal bare Finland ha rett til å gjøre bruk av den undtagelse som inneholdes i denne artikkel.

Art. 10. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal — overensstemmende med de forskrifter som er satt i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov — meldes til Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå for å bli registrert.

Art. 11. 1. Denne konvensjon skal tre i kraft nitti dager etter den dag da ratifikasjonene av to Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er blitt registrert av Generaldirektøren.

2. Den blir bare bindende for de Medlemmer hvis ratifikasjoner er blitt registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

3. Senere trer konvensjonen i kraft for ethvert Medlem nitti dager etter den dag dets ratifikasjon er registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

Art. 12. Så snart ratifikasjoner av to Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå, skal Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå gi melding om det til alle Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon. Han skal også gi dem melding om registrering av ratifikasjoner som senere blir meldt til ham av andre Medlemmer av Organisasjonen.

Art. 13. Under forbehold av bestemmelsene i artikkel 11 forplikter ethvert Medlem som ratifiserer denne konvensjon, sig til ikke senere enn 1ste januar 1929 å gjøre gjeldende bestemmelsene i artikkel 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9 og treffe slik forøining som måtte være nødvendig for å bringe disse bestemmelser i utførelse.

Art. 14. Ethvert Medlem av den Inter-

nasjonale Arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne konvensjon, forplikter sig til å gjøre den gjeldende for sine kolonier, besiddelser og protektorater overensstemmende med forskriftene i artikkel 35 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov.

Art 15. Et Medlem som har ratifisert denne konvensjon, kan si den op ved utløpet av ti år fra den dag da konvensjonen første gang trådte i kraft, gjennom melding til registrering hos Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå. Slik opsigelse får ikke virk-

ning før et år efterat den er registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

Art. 16. Når Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal Styret fremlegge for Generalkonferansen en beretning om anvendelsen av denne konvensjon, og overveie å sette spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen på Konferansens dagsorden.

Art. 17. Den franske og den engelske tekst av denne konvensjon skal begge være autentiske.